

I Enhedslisten har vi det sådan, at forringelser af velfærd, af arbejdernes rettigheder og en øget satsning på markedet er en model, der ligger meget fjernt fra ideen om at sikre social lighed og sikre solidaritet, ikke bare i Danmark, men i hele EU og hele Europa for den sags skyld. Og det har da også været baggrunden for, at Lissabonstrategien har ligget som en slags tåge hen over de mange sociale protester, vi har set i Europa de seneste år.

Det drejer sig både om den tyske reform af velfærden, som blev kaldt Hartz IV, som indebar mange forringelser. Det handler om fagforeninger og forskellige bevægelser kamp mod EU's servicedirektiv, som også førte til forringelser, også i den lightudgave det er vedtaget i, og det handler om franske unges modstand mod reformen CPE, og også senest vores hjemlige protester, som vi så ved forældre- og pædagogstrejker i efteråret sidste år.

Alle disse protester, alle disse forringelser af velfærden, som vi ser ikke bare i Europa, men også her i Danmark, har en overordnet ideologisk paraply i EU, som er Lissabonstrategien, og derfor har vi i Enhedslisten taget initiativ til at få den her debat om Lissabonstrategien i EU for at få en diskussion på et mere overordnet plan i forhold til, hvad det er for en slags EU, hvad det er for en slags Europa, vi ønsker. Er det liberalisternes Europa, er det markedskræfternes Europa, eller er det et socialt Europa, som vi ønsker? Det er det, som debatten handler om i dag.

Besvarelse

Finansministeren (Thor Pedersen):

Hvis ikke man kendte sammensætningen og de politiske standpunkter, man i forvejen har i forskellige partier, så kunne man blive overrasket over forespørgslen. Men jeg er for så vidt ikke overrasket over, at hr. Rune Lund ikke mener, at Det Europæiske Fællesskab og det åbne marked er et bidrag til at sikre konkurrence, og i øvrigt at det, der så ligger i Lissabonstrategien, ikke er med til at sikre grundlaget for et velfærdssamfund.

Se, regeringens synspunkt er jo, at Lissabonstrategien lige præcis er med til at sikre det velfærdssamfund, som vi kender i Danmark, og det er det bidrag, som vi i Fællesskabet kan hjælpe hinanden med i det europæiske samarbejde. For det er vel velkendt, at strategien handler om at udveksle erfaringer, gensidige evalueringer og

anbefalinger med henblik på, hvad det er, vi kan og har lært af hinanden.

Der er således ikke tale om at tvinge Danmark f.eks. til at ændre på det danske velfærdssystem, og f.eks. kan jeg jo nævne, at den danske flexicuritymodel i stigende grad fremhæves som eksempel til efterfølgelse for de andre medlemslande.

Men jeg vil lige komme med et par enkelte ord om selve strategiens indhold. Lissabonstrategien blev jo – kan man sige – skudt i gang i år 2000, og frem til 2007 er fire hovedprioriteter defineret, som ligger i god forlængelse af den danske regerings indsatsområder. Det er for det første større investeringer i viden og i innovation; dernæst at frigøre forretningsmulighederne navnlig for små og mellemstore virksomheder; at sikre et dygtigt arbejdsmarked, der er baseret på flexicurity; og endelig målsætningen om at forbedre energiforsyningen og bekæmpe klimaændringer.

Kl. 14.05

Selvfølgelig kan det siges, at man har et debattema, der siger: Gør medlemslandene så nok for at efterleve strategiens målsætninger og anbefalinger? Men Kommissionens seneste evalueringsrapport fra december sidste år anfører, at strategien er begyndt at fungere. Der gennemføres strukturreformer i medlemslandene, dog i varierende intensitet og omfang, men det, der er et mål, er begyndt at afspejle sig i økonomisk vækst og i stigende beskæftigelse, som stadig er noget tilbage med hensyn til opnåelse i andre lande end Danmark.

Hvad angår Danmark og efterlevelsestrategien, så kan vi henvise til Danmarks nationale reformprogram fra 2005 og sidste års fremskridtsrapport. Kommissionens sidste vurdering af Danmarks reformarbejde var positiv. Der var ros til vores danske flexicuritymodel, der var ros til indsatsen for at øge arbejdsstyrken på lang sigt og arbejdet med at sikre langsigtet økonomisk holdbarhed og dermed muligheden for at bevare de nuværende velfærdsgoder. Og det betyder jo, at velfærdsaftalen og globaliseringsstrategien, som er baseret på et meget bredt flertal her i Folketinget – 158 mandater ud af 179 – er eksempler på danske indsatser, der falder inden for de indsatsområder, som Lissabonstrategien især sætter fokus på.

Hvis man skal videre herfra, vil jeg med formandens godkendelse give ordet videre til beskæftigelsesministeren, der kan redegøre nær-